

Եկեք ինձի, քոյրդ յոզևս՝ ու քեռնատրուածներ...

Մարտի 11.28

ԲԱՐԻՆ

Հունվար, 2015թ.

№ 1 (63)

Լոյս է տեսնում 2009թ. Դաշխից

ԱՍՏՎԱԾ ԶՆՁՈՒՄ Է
ՄԵՐ ՄԵՂՔԵՐԸ

ԾՆՈՂՆԵՐԸ ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ ԵՆ
ԵՐԵԽԱՆԵՐԻ ՀԱՄԱՐ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հունվար, 2015թ., № 1 (63)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Հրայր Ամիրբեկյան

Աստված ջնջում է մեր մեղքերը.....1

Սարսափը.....3

Երբ Աստված ներում է.....4

Ծնողները պարասխանապու են երեխաների համար.....5

Պապանձված լեզուն.....6

Խաղաղության մեջ եղեք միմյանց հետ.....7

Վկայություն

Տեսողությունս վերականգնվեց.....11

Վկայություն

Դիվահարի ազապագրությունը.....12

Վկայություն

Տերը միշտ իմ կողքին է եղել14

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԱՍՏՎԱԾ ԶՆԶՈՒՄ Է ՄԵՐ ՄԵՂՔԵՐԸ

«Ես՝ Ես եմ, որ հանուն Ինձ, ջնջում եմ քո հանցանքները և մեղքերդ
չեմ հիշում» **Եսայի 43.25**

Միքելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, երբեմն սատանան ապաշխարած հավատացյալին մտքեր է տալիս. որպեսզի մա կորցնի վստահությունն ու կասկածի իր մեղքերի թողությանը, հուսահատվի և գնալով հեռանա Տիրոջից: Այդպիսի իրավիճակում կարող են հայտնվել գրեթե բոլոր քրիստոնյաները: Երբ մենք մեր մեջ փնտրում ենք բարի բաներ ու չենք գտնում, սկսում ենք խորասուզվել կասկածների մեջ ու կասկածում ենք մեր փրկությանը: Թող Աստված օրհնի մեզ, որպեսզի մենք չընդունենք սատանայի նետերն ու չհեռանանք Աստծուց: Աստված մեզնից մեր արդարությունը չի ուզում, Նա գիտե մեր կազմվածքն ու հիշում է, որ մենք հող ենք (Սաղմոս 103.14):

Եկեք հավատքով մի կողմ դնենք սատանայից եկող նետերն ու վստահենք միմիայն Աստծու Խոսքին, որ հավիտյան հաստատ է: Աստծու Խոսքը մեզ մխիթարություն և ուրախություն է բերում, երբ մենք վստահում ենք Նրան:

Երբ մենք ապաշխարում ենք, Տերը մեզնից հեռացնում է մեր մեղքերը: Սաղմոս 103.12-ում ասվում է. «Որքան արևելքը արևմուտքից հեռու է, այնքան

հեռացրել է մեզնից մեր հանցանքները»: Ես հավատացել եմ այս խոսքերին, որ իմ մեղքերը ոչ միայն ներված են, այլև հեռացած ու նետված են ծովի անդունդը: «Ծովի խորքերն են նետելու նրանց բոլոր մեղքերը» Միքիա 7.19: Այսինքն՝ Տերն այնպես է ծածկում մեր մեղքերը, որ մենք եթե փորձենք էլ, չկարողանանք հանել:

Ինձ շատ է օգնել մաս Եսայի 1.18 խոսքը. «Եթե նույնիսկ ձեր մեղքերը կրկնակի կարմիրի պես լինեն, ձյան պես սպիտակ պիտի լինեն, եթե որդան կարմիրի պես լինեն, ասրի պես սպիտակ պիտի դառնան»:

Գուցե ինչ-որ հարցում ես աշխարհային դատարանի առաջ մեղավոր լինեմ. ինչպես խաչի վրայի ավազակը, բայց երկնային դատարանի առաջ իմ մեղքերը ոչ միայն ներված են, այլև ջնջված ու ծովի հատակը նետված: Երբ ես հավատացի Աստծու Խոսքին, որ Քրիստոսի արյունով ջնջվել են իմ մեղքերը, հավատքով տեսա, որ իմ բոլոր մեղքերը հեռացված, ջնջված ու ծովի հատակն են նետված: Այդ ժամանակ իմ հոգու տառապանքը վերջացավ, մի մեծ բեռ ընկավ իմ վրայից, ու ես թեթևացա:

Տարիներ առաջ եղբայրներից մեկն

Եսեկաթ, 2015թ., № 1 (63)

ուզում էր ամուսնանալ և խորհուրդ խնդրելու կարգով ինձ հարցրեց, թե ով է եղել այդ քույրիկն անցյալում: Ես այդ հարցի համար խիստ բարկացա, ու նա զարմացավ: Ես ասացի. «Եթե նա եկել է եկեղեցի, հավատացել է Քրիստոսին, ապա նա սուրբ է: Նրա անցյալը ջնջվել է, ներվել է»:

Եկե՛ք հավատանք, որ եթե մենք հավատացել, զղջացել ու ապաշխարել ենք Աստծու առջև, ուրեմն Տերը, մեզ սիրելով, Իր արյունով մաքրել է մեր բոլոր, այդ թվում և մեծ մեղքերը, ներել ու ջնջել է դրանք, արբել է մեզ:

Երբ Պետրոսը Հոպպե քաղաքում էր, Տերը նրան տեսիլք ցույց տվեց. «Եվ տեսավ երկինքը բացված ու չորս ծայրերից կապված մեծ կտավի նման մի աման, որ իջավ երկրի վրա, որի մեջ կային երկրի բոլոր չորքոտանիներն ու գազանները, ու սողուններն ու երկնքի թռչունները: Եվ մի ձայն հասավ նրան. «Ելի՛ր, Պետրոս, մոթի՛ր ու կեր»: Բայց Պետրոսն ասաց. «Քավ լիցի, Տեր, քանի որ ես երբեք պիղծ կամ անմա-քուր բան կերած չկամ»: Դարձյալ երկրորդ անգամ ձայն եկավ նրան. «Այն որ Աստված մաքրեց, դու պիղծ մի համարի՛ր» Գործք 10:11-15:

Տերն այս տեսիլքը ցույց տվեց, որպեսզի Պետրոսը հասկանա, որ Տերը թե՛ հրեաների և թե՛ հեթանոսների Աստվածն է: Նա չի եկել արդարների համար, Նա եկել է մեղավորներին կանչելու և փրկելու համար: Ես չեմ ուզում, որ մենք խուսափենք ու չխոսենք Ա Կորնթ.13.1-ում գրված վիճակից. «Եթե մարդկանց և հրեշտակների

լեզուներով խոսեն և սեր չունենամ, կնճամվեմ ձայն հանող պղնձի կամ դողանջող ծննդայի»: Ես չեմ ցանկանում, որ որևէ մեկն այս վիճակի մեջ լինի: Մարդը կարող է աղոթել տարբեր լեզուներով, բայց ներսում չունենալ սեր, այսինքն՝ նրա ներսում կյանքը կարող է մեռած լինել: Ես չեմ ուզում, որ մենք անուն ունենանք, թե կենդանի ենք, բայց մեռած լինենք: Թող մեր սրտում Քրիստոսը որպես կյանք կենդանի լինի ու ապրի մեր մեջ: Պետք չէ միայն այլ լեզուների աղոթքին ու պարզկներին նայել. պետք է Քրիստոսին նայել: «Հիսուսին նայենք՝ մեր հավատի հեղինակին ու կատարողին, որ Իր առջև եղած ուրախության համար խաչը հանձն առավ, ամոթն արհամարհեց ու նստեց Աստծո աթոռի աջ կողմում» Եբր.12.2: Հոգևոր պատերազմի մեջ հակառակորդն ուզում է մեր հայացքը շեղել իրական հոգևոր արժեքից՝ կյանքից: Ես չեմ մերժում կամ նսեմացնում ո՛չ այլ լեզուների աղոթքը, ո՛չ էլ պարզկները, բայց ուզում եմ՝ հասկանանք, որ դա չէ հոգևոր կյանքի հիմքը:

Եթե Քրիստոս-կյանքը հայտնվի մեր մեջ, մենք կսիրահարվենք Նրան ու մասնակից կլինենք երկնային խնջույքին: Ի՞նչ է այդ խնջույքը: Խնջույքն այն է, որ Աստծու բնությունը տեղափոխվում է մարդու հոգու մեջ, և մենք սիրահարվում ենք Տիրոջը: «Երդվեցնում եմ ձեզ, ով Երուսաղեմի դուստրեր, եթե գտնեք իմ սիրեցյալին, ասեք նրան, որ սիրուց նվաղում եմ» Երզ երգոց 5:8:

Աստծու ներկայության մեջ մեր հին էության հետքն է կորում: Հոգու ուրախությունը խիստ տարբեր է աշխարհի վայելքներից, աշխարհային վայելքը չի կարող լցնել մեր հոգու դատարկությունը, այն միայն կարող է թմրադեղի պես ցավագրել:

Եթե դու Տիրոջ հետ հաղորդակցվում ես, ապա քո հոգում կա երկնային ուրախությունը: Նման մարդը մոռանում է ու չի հիշում, որ իրեն նեղացրել կամ վիրավորել են: Նա ներում է և սիրում է բոլորին:

Եթե քո վիճակն այնքան վատ է, որ դու քեզ չորացած ոսկորի պես ես զգում, ապա իմացի՛ր, որ Տերը կարող է չորացած ոսկորները կենդանացնել

և կյանք տալ քեզ (Եզեկիել 37.1-11): Նա կարող է խավարը լույսի փոխել ու մահը՝ կյանքի:

Մի՛ հեռացիր Աստծուց չներած ու չներված: Հավատա՛, որ Տերը սիրում է քեզ ու հավիտենական կյանքը որպես ձրի պարգև է տալիս: Եկե՛ք մեր հավատքն ուղղենք դեպի շնորհքի վարդապետությունը և հավատքով հաղորդվենք Աստվածային կյանքին: Աստվածային սերը թող լցվի մեր սրտում, որպեսզի մենք գնանք ու ամբողջ աշխարհին պատմենք այդ մեծ սիրո մասին: Թող Տերը մեզ միշտ առաջնորդի: Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան

ՍԱՐՍԱՓԸ

Հունգարիայի թագավորներից մեկը շատ տխուր ու մելամաղձոտ էր: Նրա եղբայրը, որ շատ զվարճասեր և անհոգ մարդ էր, մի օր ցանկանում է հասկանալ եղբոր տխրության պատճառը: Թագավորը հուզված պատասխանում է. «Ով եղբայր, ես Աստծու առջև ապստամբող մեծ մեղավոր եմ և չգիտեմ, թե ինչպես պիտի կանգնեմ Նրա առջևի առջև, երբ Նա ինձ դատաստանի կանչի»: Թագավորի եղբայրն սկսում է ծաղրել նրան և ասում է. «Դրանք լոկ երևակայական խորհուրդներ են»: Թագավորը ոչինչ չի ասում, բայց ուզում է եղբորը բան հասկացնել:

Այն ժամանակ այդ երկրում սովորություն կար, որ երբ դահիճը փող էր հնչեցնում որևէ մեկի դռան առջև, տանտիրոջն անմիջապես տանում էին մահապատժի: Նույն գիշերը թագավորը հրամայում է, որ դահիճը փող հնչեցնի իր եղբոր տան դռան առջև: Հրամանը կատարվում է, ու թագավորի եղբայրը, լսելով մահվան գույժը, մեծապես զարհուրած և ահաբեկված վազում է թագավորի մոտ, նրա ոտքերն ընկնելով՝ աղաչում, որ իրեն հայտնի, թե ինչ հանցանք է գործել: Թագավորն ասում է. «Ավա՛ղ, եղբա՛յրս, եթե իմ դահճի փողի ձայնն այսպես սարսափեցնում է քեզ, ուրեմն ես ինչպե՞ս չվախենամ Աստծու փողի ձայնից, երբ Նա, Ում անչափ վշտացրել եմ, ինձ կանչի Իր առջև դատվելու»:

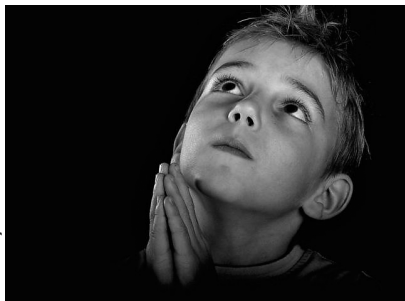
Երեկոթի, 2015թ., № 1 (63)

ԵՐԲ ԱՍՏՎԱԾ ՆԵՐՈՒՄ Է...

Մի տասնամյա տղա աչքի էր ընկնում անհնազանդությամբ: Եվ ահա, մի օր նրա մայրն այնքան լուրջ հիվանդացավ, որ բոլորը վախենում էին կորցնել նրան: Երբ տղան այդ մասին իմացավ, մտածեց. «Ի՞նչ անեմ հիմա... եթե մայրս հիմա մահանա, ես այլևս չեմ կարողանա նրանից ներում ստանալ»:

Նա փորձեց մտնել սենյակ, որտեղ պառկած էր մայրը, սակայն նրան թույլ չտվեցին, որովհետև հիվանդին արգելված էր որևէ մեկի հետ խոսել: Տղան վախեցավ ու անընդհատ մտածում էր, թե ինչպես վարվի:

Հանկարծ նրա գլխում մի լավ միտք ծագեց: Նա վերցրեց իր փոքր գրատախտակն ու վրան գրեց իր բոլոր անկարգությունները, իսկ ներքևում ավելացրեց. «Մայրիկ, ների՛ր ինձ բոլոր անկարգություններիս համար և, եթե կարող ես, ջնջի՛ր դրանք»:

Նա երկչոտ մոտեցավ սենյակի դռանը: Բուժքույրն այն բացեց ու հարցրեց, թե ինչ է պետք: Տղան

մեղավոր հայացքով նրան մեկնեց տախտակն ու խնդրեց, որ տա մորը: Նա շունչը պահած կանգնել էր դռան ետևում: Որոշ ժամանակ անց դուռը բացվեց, և նրան վերադարձվեց մաքուր տախտակը:

Ի՞նչ ուրախությամբ լցվեց տղայի սիրտը, երբ տեսավ, որ մայրը ներել է իր բոլոր անկարգությունները:

Համարյա մույն կերպ մենք ստանում ենք մեր մեղքերի թողությունը, երբ ներման խնդրանքի աղոթքով դիմում ենք Աստծուն: Ի՞նչ ուրախություն է իմանալ, որ քո բոլոր մեղքերը ներված են: Այսպիսի ուրախություն Աստված ուզում է տալ Իրեն եկող յուրաքանչյուր անձի:

Սիրելի՛ ընթերցող, եթե դու մեղքերի մեջ ես, ու քո մեղքերը քեզ տանջում են, հիշի՛ր. Տերը հենց մեղավորների համար է եկել: Արի՛ Աստծու առաջ քո մեղքերով, խոստովանի՛ր մեղքերդ ու Տիրոջից թողություն խնդրի՛ր: Նա անպայման կների քեզ ու թողություն կտա քո մեղքերին, դու կազատվես խղճմտանքի հանդիմանությունից ու հոգու հանգիստ կստանաս: Մի՛ ուշացրու, արա՛ այդ հիմա, եթե ոչ՝ վաղն ուշ կլինի:

Տերն ասում է՝ ես կջնջեմ քո մեղքերդ. «Ես եմ, ես եմ, որ քու յանցանքներդ կը ջնջեմ՝ ինձի համար, ու քու մեղքերդ ա՛լ պիտի չլիշեն» (Եսայի 43.25):

ԾՆՈՂՆԵՐԸ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ ԵՆ ԵՐԵԽԱՆԵՐԻ ՀԱՄԱՐ

Ռատաստանի օրը միլիոնավոր հոգիներ պիտի կանգնեն Աստծու հզոր գահի առաջ և, լսելով իրենց դատավճիռը, սարսափահար պիտի գոռան և ասեն. «Ես մեղադրում եմ իմ ծնողներին»:

Կան շատ ծնողներ, որոնք իրենց զավակներին տվել են ամեն ինչ, բացի Աստծուց: Նրանք հոգացել են, որ իրենց երեխաները լավ սովեն, լավ հագնվեն, լավ կրթություն ստանան, բայց չեն հոգացել նրանց Փրկչին բերելու մասին: Ծնողները նրանց նվերներ են տվել, հետևել, որ նրանք առողջ լինեն, սակայն ընտանեկան խորան չեն ստեղծել: Նրանք իրենց զավակների համար կարդացել են հեքիաթներ, բայց ոչ Աստվածաշունչ: Երեխաներին տարել են կինոթատրոններ, բայց ոչ կիրակնօրյա դպրոց: Նրանք շատ հաճախ դժգոհել են իրենց զավակների վարքից, սակայն նրանց համար երբեք չեն աղոթել: Արդյունքում հազարավոր զավակներ կարող են իրենց ծնողներին մեղադրել, որ իրենց ծնել, աշխարհ են բերել ու

թողել առանց Փրկչի:

Դեռահասների կողմից կատարվող հանցագործությունների թվի աճը մեր ժամանակների ամենամեծ բարոյական խնդիրներից մեկն է: Քրեական հանցագործությունների մեծ մասը կատարվում է դեռահասների կողմից: Նրանք Աստծուց չեն վախենում, այդ պատճառով էլ հեղինակությունների նկատմամբ հարգանք չկա:

Անչափահասների հանցագործությունները մեծահասակների գործողությունների հետևանքն են: Աստծուն չճանաչող, Աստվածաշունչ չկարդացող, հարբեցող հայրը կդաստիարակի իր մնան որդու: Ծխող, խմող և անբարո կյանք վարող մայրը կդաստիարակի իր մնան «ազատասեր» և կյանքի հաճույքները գերադասող դուստր:

Ամենակարող Աստված ծնողների վրա է դնում զավակների դաստիարակության պատասխանատվությունը: Երիտասարդների բարոյական անկման պատասխանատու լինելը շատ մեծ մեղք է: Եթե ձեր զավակը գնա դժոխք, այդ հարցում մեղքի մեծ մասը

Երեկոթ, 2015թ., №1 (63)

ձերը կլինի: Եթե դուք ընտրել եք կրակե լճի ճանապարհը, ուրեմն ձեր երեխան հետևում է ձեզ:

Բարեկամներս, դուք կարող եք ձեր զավակներին տանել կա՛մ երկինք, կա՛մ դժոխք: Ձեզ համար միակ լուծումը Հիսուս Քրիստոսին անձնական Փրկիչ ընդունելն է:

«Այս խօսքը հաւատարիմ է ու բոլորովին ընդունելութեան արժանի, որ Քրիստոս Յիսուս աշխարհ եկավ մեղավորները փրկելու, որոնց գլուխը ես եմ» (Ա Տիմ. 1.15):

Վստահե՛ք Աստծու Խոսքին, ընդու-

նե՛ք Աստծու Որդուն հենց հիմա և կփրկվեք:

Հետո անհրաժեշտ է, որ դուք սկսեք ապրել Աստծու համար և որքան հնարավոր է՝ շուտ սկսեք: Ամեն օր հարկավոր է ամբողջ ընտանիքով Աստվածաշունչ կարդալ և աղոթել: Հետո աշխատեք ձեր զավակներին աստիճանաբար բերել Փրկչին. և Նա կաշատալանի նրանց այս աշխարհի պղծությունից: «Զանգի մեղքին վարձքը մահ է, բայց Աստուծոյ ձրի պարգևը յաւիտեանական կեանք՝ մեր Տէրոջը Յիսուս Քրիստոսի ձեռով» Հռովմ. 6.23:

ԳԼԳԼՆԶՎԱԾ ԼԵԶՈՒՆ

Մի գործարանում աշխատանքի ժամանակ երիտասարդ բանվորներից մեկն ընկնում է շիկացած երկաթյա թիթեղի վրա: Նրա ընկերներն աշխատում են որքան հնարավոր է շուտ նրան ազատել այդ վիճակից, սակայն արդեն ուշ է լինում: Երիտասարդի մարմինը ծածկվում է խոր այրվածքներով՝ այնպես, որ երևում են նույնիսկ ոսկորները:

- Բժի՛շկ, բժի՛շկ,- կանչում էին բանվորները:

- Ո՛չ, ո՛չ, բժիշկ պետք չէ,- ասում է այրվողը: - Ձեզնից ո՞վ կարող է ինձ ասել, թե ինչպե՞ս կարելի է փրկվել: Ես մեռնում եմ առանց Աստծու: Ո՞վ կարող է ինձ օգնել....- խնդրում էր խեղճը:

Նրան շրջապատող երեք հարյուր հոգու մեջ չկար մեկը, որ նրան ցույց տար փրկության ճամփան:

Այդ երեք հարյուր մարդուց մեկը հետագայում պատմում է. «Մինչ օրս ականջներումս հնչում է այդ խեղճի ձայնը: Այնպե՛ս էի ուզում թեքվել նրա ականջին ու ասել Հիսուսի մասին, սակայն իմ սեփական մեղքերը կաթվածահար էին արել իմ լեզուն»:

ԽԱՂԱՂՈՒԹՅԱՆ ՄԵՋ ԵՂԵՔ ՄԻՄՅԱՆՑ ՀԵՏ

Խաղաղության երկե եղէք ամենուն հետ և սրբութեան, առանց որոյ մէկը պիտի չտեսնէ Տերը:

Եբրայեցիս 12.14

Սկիթի անապատում մի վանական գնաց այցելելու անապատի այլ վայրում ապրող սուրբ հայրերին: Եվ քանի որ այդ ժամանակ հանգրվանելու համար ազատ խուց չկար, ծերերից մեկը ժամանակավորապես նրան տվեց իրեն պատկանող մի ազատ խուց և ասաց. «Հանգստացիր այստեղ, մինչև որ քեզ համար տեղ կգտնես»:

Նորեկ վանականի մոտ սկսեցին հաճախել բազմաթիվ եղբայրներ՝ նրանից փրկության համար խոսք լսելու, քանզի նա Աստծու Խոսքը քարոզելու շնորհ ուներ: Այդ տեսնելով՝ նրան տեղ հատկացրած ծերը նախանձեց և սկսեց դժգոհել ու ասել. «Այսքան ժամանակ ես ապրում եմ այս վայրում, ինձ մոտ շատ հազվադեպ են եղբայրներ գալիս, այն էլ՝ միայն տոնական օրերին, իսկ այս շողորորթին համարյա ամեն օր բազմաթիվ եղբայրներ են այցելում»:

Այնուհետև նա իր աշակերտին ասաց. «Գնա և ասա նրան, որ դուրս գա խցից, քանզի խուցն ինձ հարկավոր է»:

Աշակերտը, վերադառնալով ծերի մոտ, ասաց. «Նա շատ է խնդրում, որ դու երկու օր համբերես, որպեսզի նա այդ ընթացքում իր համար տեղ գտնի»:

Երեք օր անց ծերը աշակերտին նորից ուղարկեց սկիթացու մոտ՝ ասելով. «Ասա՛ նրան, թող ազատի խուցը, իսկ եթե նորից ուզենա ժամանակը երկարացնել, ես անձամբ կգամ և իմ գավազանով դուրս կքշեմ նրան»:

Աշակերտը, գալով սկիթացու մոտ, ասաց. «Իմ հայրը շատ անհանգստացավ՝ իմանալով, որ դուք հիվանդացել եք: Նա ցանկանում է իմանալ, թե արդյոք չէ՞ք ապաքինվել»:

Նա պատասխանեց. «Ասա նրան, որ շնորհակալ եմ իր ցուցաբերած սիրո համար, քանի որ աղոթքներով արդեն ինձ լավ եմ գգում»:

Աշակերտը, վերադառնալով իր ծերի մոտ, ասաց.

Երեմիայի, 2015թ., №1 (63)

«Այժմ էլ նա խնդրեց համբերել մինչև կիրակի: Այդ ժամանակ նա անհապաղ դուրս կգա խցից»:

Եկավ կիրակին, իսկ սկիթացին իր համար հանգիստ ապրում էր խցում: Ծերը, նախանձով ու բարկությամբ բորբոքված, ձեռքն առնելով գավազանը, ելավ, որպեսզի բռնությամբ վտարի սկիթացուն: Այդ տեսնելով՝ աշակերտը մոտեցավ ծերին և ասաց. «Եթե կպատվիրես, հա՛յր, ես առջևից կգնամ և կտեսնեմ, գուցե նրա մոտ եղբայրներ այցելած լինեն, որոնք քեզ տեսնելով կարող են գաթակղովել»:

Թույլտվություն ստանալով՝ աշակերտն առաջ անցավ և, մտնելով սկիթացու մոտ, ասաց. «Ահա իմ հայրը գալիս է, որ այցելի քեզ: Շտապիր ընդառաջ ելնել նրան շնորհակալություն հայտնելու համար, քանի որ նա այս ամենն անում է քո հանդեպ ունեցած բարեհաճությունից և մեծ սիրուց ելնելով»: Սկիթացին իսկույն մեծ ուրախությամբ վեր կացավ և ելավ նրան դիմավորելու:

Դեռ հեռվից տեսնելով ծերին՝ նրա առջև գետին ընկավ և խոնարհվելով ու շնորհակալություն հայտնելով ասաց. «Թող Տերը քեզ հավիտենական բարիքներով հատուցի, սիրելի՛ հայր, այս խցի համար, որ տրամադրեցիր ինձ հանուն Իրեն: Թող Քրիստոս Տերը Երկնային Երուսաղեմում փառավոր ու լուսավոր կացարան պատրաստի քեզ համար»:

Այս ամենը տեսնելով ու լսելով՝ ծերը հանդարտվեց ու, մի կողմ գցելով

գավազանը, գրկախառնվեց սկիթացու հետ: Ծերը սկիթացուն հրավիրեց իր խուց, որպեսզի միասին ճաշեն՝ գոհություն հայտնելով Աստծուն: Այնուհետև ծերը, մի կողմ տանելով աշակերտին, հարցրեց. «Ասա՛ ինձ, որդիս, դու հաղորդե՞լ էիր եղբորն իմ խոսքերը, որ հրամայել էի քեզ»: Այդ ժամանակ աշակերտը նրան ասաց ճշմարտությունը. «Հա՛յր իմ, կասեմ քեզ ճշմարտությունը. Ձերդ սրբությանը նվիրված լինելու պատճառով ես չհամարձակվեցի նրան հաղորդել քո կողմից ինձ հրամայված խոսքերից և ոչ մեկը»:

Ծերն, այս լսելով, ընկավ աշակերտի ոտքերը և ասաց. «Այսօրվանից դու ես իմ հայրը, իսկ ես՝ քո աշակերտը, քանի որ քո խելամտության շնորհիվ Քրիստոս Տերը մեղքի ցանցից ազատեց քե՛ իմ և քե՛ եղբոր անձը, որ լեցուն է Աստծու երկյուղով ու սիրով»:

Տերը նրանց Իր շնորհին արժանացրեց, և նրանք ապրում էին Քրիստոսի խաղաղությամբ, ինչն արդյունք էր աշակերտի սուրբ հոգատարության: Նա, իր ծերին սիրելով Քրիստոսի կատարյալ սիրով, շատ էր վախենում, որ նախանձի ու բարկության կրքով տարված լինելու պատճառով իր հոգևոր հայրը հնարավոր է ընկներ մի արարքի մեջ, ինչը կարող էր ոչնչացնել նրա բոլոր ջանքերը, որ դեռ երիտասարդ հասակից գործում էր՝ հավիտենական կյանքում վարձք ստանալու համար ծառայելով Քրիստոսին:

«Քու հացդ ջուրերու երեսին վրայ ձգէ, վասն զի
շատ օրերէն ետքը զանկա պիտի գտնես»:
Ժողովող 11:1

Պատերազմի վերջին շրջանում Ուկրաինայում մի այսպիսի դեպք է տեղի ունեցել: Մի հավատացյալ քույրիկ երեխաներին թողնում է տանն ու գնում հաց գնելու: Հացը գնելուց հետո, տուն վերադառնալիս անցնում է երկաթյա ցանկապատով առանձնացված մի վայրի մոտով, որի չորս կողմում կանգնեցված աշտարակների վրա կանգնած են ավտոմատավոր զինվորները, իսկ ցանկապատից ներս հավաքել են բոլոր հրեաներին:

Այդ ժամանակ պատերազմը մոտենում էր ավարտին, և հրեաներին մի վայրում հավաքած հսկում էին: Հրեաները տեսնում են մեր քույրիկին ու, նկատելով նրա ձեռքի երկու հացը, սկսում են բղավել և խնդրել, որ նա հացը տա իրենց: Իսկ նա այդ հացը տանում էր իր երեխաներին: Քույրիկը մի հացը նետում է նրանց, սակայն նրանք, քանի որ բավականին շատվոր էին, էլի են բղավում, որ հաց գցի: Նա մտածում

է, որ իրենք մի կերպ կդիմանան, ու երկրորդ հացն էլ է նետում հրեաներին:

Դա նկատում է աշտարակի վրա կանգնած ժամապահը: Եվ ով թեկուզ մի փոքր պատկերացում ունի, թե ինչպիսին են մացիստները, ապա նա գիտի, որ ով հրեաներին ինչ որ բանով օգնում է, հավասարվում է նրանց: Նույն պահին քույրիկին բռնում են ու գցում հրեաների մեջ:

Երեխաները տանը մենակ են, հաց

էլ չունեն: Քույրիկը ծնկի է իջնում և սկսում է աղոթել: Ինչ-որ մեկն շտապ մոտենում է նրան և սկսում է ուսը ցնցել: Նա բացում է աչքերը, իսկ ցնցողը հարցնում է.

- Դո՞ւ էլ ես հրեա:
- Ոչ:
- Ինչպե՞ս թե հրեա չես, դու մոր

մեր լեզվով էիր խոսում:

- Եվ ի՞նչ էի ասում:
- Ինչպե՞ս թե դու ի՞նչ էիր ասում: Ասում էիր. «Այսպես է ասում Հիսուս Քրիստոսը. Ես ձեր Մեսիան եմ, եթե դուք Ինձ դիմեք, Ես ձեզ կազատեմ»:

Երևան, 2015թ., №1 (63)

- Ուրեմն ինչո՞ւ եք կանգնել, ծնկի՛ եկեք, աղոթենք,- պատասխանում է քույրիկը:

Նրանք ծնկում են և սկսում աղոթել: Այդ ժամանակ այդտեղով անցնում է մի մոտոցիկլավար և աշտարակի վրա կանգնած ժամապահներին բղավում է.

- Լսե՛ք, այնտեղ ռուսական տանկերը պայթեցրել են ֆրոնտը, մի կարճ ժամանակից նրանք այստեղ կլինեն: Շուտ փախե՛ք, իսկ սրանք թող գնան ուր որ կուգեն:

Ցանկապատի դռները բացվում են, և հրեաները ցրվում են:

Պատերազմից հետո անցնում է բավական ժամանակ: Այդ քույրիկը դառնում է տատիկ: Մի օր նրան կանչում են պետական անվտանգության կոմիտե: ՊԱԿ-ի աշխատակիցը հարցնում է, թե նա Իսրայելում ի՞նչ բարեկամ ունի: Քույրիկը պատասխանում է, որ ինքն Իսրայելում ոչ մի բարեկամ չունի: Աշխատակիցը նորից է կրկնում հարցը, քույրիկը նորից տալիս է նույն պատասխանը: Այդ ժամանակ կոմի-

տեի աշխատակիցը սեղանին է դնում Իսրայելից այդ քույրիկի հասցեով եկած բազմաթիվ ծանրոցներ: Քույրիկը նայում է կապոցներին և ասում է, որ չգիտի, թե դրանք ումից են: ՊԱԿ-ի աշխատակիցը վերցնում է դրանցից մեկը և մեկնելով քույրիկին՝ ասում, որ կարդա ուղարկողի հասցեն: Եվ հենց այդ պահին քույրիկը հասկանում է, որ ուղարկողն այն կանանցից մեկն է, որ ժամանակին աղոթել էր իր հետ: Նա այդ ամենը պատմում է ՊԱԿ-ի աշխատակցին: Աշխատակիցը շփոթված ասում է.

- Մայրի՛կ, հավաքիր քո բոլոր ծանրոցները և անհետացիր այստեղից:

Այդ հավատացյալ կինն այն ժամանակ որևէ երաշխիք չունեք, որ ինքը տուն կհասնի: Քրիստոսը նրան նախօրոք չէր ասել, թե ինչպես է դա լինելու: Բայց նա գիտեր, ճանաչում էր Քրիստոսին և գիտեր թե ինչ պետք է աներ: Փառք Տիրոջը: Ահա սա է մեզ պետք: Ամեն:

Պապմեց Ռիչարդ Յինքսոն Լոբայրը

Եռվագր., 2015թ., N 1 (63)

Տարիներ առաջ ամերիկացի մի երիտասարդ քրիստոնյա պրոֆեսոր ուղևորվում է Ճապոնիա՝ բարձրագույն դպրոցում դասավանդելու: Նրա առջև պայման է դրվում՝ նա չպետք է ուսանողների հետ խոսի քրիստոնեությունից:

Ավետարանի մասին խոսել նա չէր կարող, բայց միևնույն ժամանակ ոչ ոք չէր կարող նրան արգելել, որ քրիստոնյային վայել կյանք ապրի: Չանցած մի քանի ամիս՝ մի խումբ ուսանողներ մոտենում են իրենց դասախոսին և քրիստոնյա դառնալու ցանկություն հայտնում:

Մեզանից ամեն մեկը ազդեցություն է թողնում այլ մարդկանց վրա՝ լավ կամ վատ: Դա կարող է տեղի ունենալ ակամա, բայց ազդեցիկ կերպով:

ՏԵՍՈՂՈՒԹՅՈՒՆՍ ՎԵՐԱԿԱՆԳՆՎԵՑ

Ես՝ Աշխարհիկ Ավետիսյանս, Հիսուսին որպես Տեր ու Փրկիչ ընդունել եմ 1997 թվականի մարտ ամսից, 44 տարեկան հասակում: Ես չգիտեմ, թե աչքերիս տեսողությունը որքան ժամանակ է թուլացած եղել, քանի որ մինչ այդ գիրք կարդալու անհրաժեշտություն չեմ ունեցել: 1997 թվականի մարտ ամսից սկսած մինչև 2010 թվականի դեկտեմբեր ամսվա վերջը Սուրբ Գիրքը կարդացել եմ ակնոցով: Նույնիսկ ցերեկվա ժամերին, երբ առանց ակնոցի մայում էի Սուրբ Գրքի թերթերին, աչքերիս առաջ կարծես մառախուղ լիներ:

2010թ. դեկտեմբերին, ամսվա վերջին հավաքույթի օրը եղբայրներն ասացին, որ պատրաստվեմ խոսելու: Սուրբ Գիրքը բացեցի ակնոցն աչքերիս դնելով, և մի զարմանք ու անհանգստություն պատեց ինձ: Եթե ուրիշ դեպքում առանց ակնոցի էր աչքերիս առաջ թանձր մշուշ, ապա այդ պահին ակնոցն աչքիս էր ինձ մոտ աշդախի վիճակ: Աչքերիցս ակնոցը վերցնելով՝ ասացի. «Տեր Աստված, ի՞նչ կատարվեց աչքերիս հետ»: Եվ մի աներևույթ ուժ, մի գործություն ինձ մղեց Տիրոջ մասին խոսելու: Խոսելու ընթացքում Սուրբ Գրքից համարներ կարդացի, ավարտելով խոսքը՝ աղոթք արեցի: Ես նստեցի եղբայրների

կողքին, ամեն բան սովորական էր, կարծես ոչ մի արտառոց բան չէր կատարվել: Անցավ այդ օրը, անցավ նաև Ամանորը: Այդ օրերին Սուրբ Գիրք կարդալու հնարավորություն չունեցա: Ամանորից հետո, երբ պատրաստվում էի քնելու, Սուրբ Գիրքը դրեցի մահճակալիս կողքին դրված սեղանին, ակնոցս նույնպես, որպեսզի առավոտյան Գիրք կարդամ: Առավոտյան աղոթքից հետո, երբ ձեռքս մեկնեցի ակնոցը վերցնելու, ձեռքս ակնոցին չհասավ: Ինձ թվաց, թե մեկը բազուկիցս բռնած ձեռքս հետ քաշեց, որովհետև, ինչպես ասացի ձեռքս ակնոցին չհասած՝ կտրուկ հետ եկավ: Ես լսեցի մի քնքուշ, անպատմելի քաղցր ու հմայիչ ձայն, որն ասաց՝ կարդա առանց ակնոցի:

Քրիստոսով սիրելի՛ քույրեր և եղբայրներ, այն, ինչ կատարվեց ինձ հետ այդ պահին, ինչ ես ապրեցի այդ պահին, անհմար է վերապատմել, նկարագրել ու ներկայացնել:

Սուրբ Գիրքը բացեցի ու սկսեցի կարդալ: Հուզմունքը պատեց ինձ, լացը սեղմեց կոկորդս: Սկսեցի շնորհակալություն հայտնել, փառք տալ՝ գոհամարյով իմ սքանչելի ու փառավոր Տիրոջից: Աղոթում էի գոհությունով ու արցունքով, ցանկանում էի փակել աղոթքն ու նորից կարդալ, սակայն

Բեկմաթ, 2015թ., №1 (63)

Տիրոջ Հոգին ինձ նորից ծունկի եր
բերում աղոթքի, և ես փառաբանում էի
Նրան արցունքով ու լացով: Ես ասում
էի. «Տեր Հիսուս, Դու դեռ այն օրն էիր
բժշկել իմ աչքերը, երբ ես Քո ժողովրդի
առաջ Քո մասին էի խոսում, իսկ ես՝
անմիտս, չհասկացա, երբ առանց
ակնոցի Սուրբ Գրքից Քո խոսքերն էի
կարդում ու մեջբերում: Տեր, ես ոչ մի
անգամ չեմ դիմել ու չեմ խնդրել իմ
աչքերի տեսողությունը վերականգ-
նելու համար, բայց Դու իմ կյանքում
կատարեցիր Քո Խոսքը, որը գրված է
Մատթևոսի 6.8-ում. «Ձեր Հայրը ձեզի
պետք եղածը գիտե՝ դեռ դուք իրմե՝
չխնդրած»:

Քույրեր և եղբայրներ, այժմ Սուրբ
Գրքի էջերի ներքևի գրվածքներն ու
ծանոթագրություններն առանց դժվա-
րության կարդում եմ գիշերով,
էլեկտրական լույսի տակ:

Տեր իմ Հիսուս, սրտանց շնորհա-
կալ եմ Քեզինից իմ նկատմամբ ցուցա-
բերած այդ մեծ ողորմության, աչքերիս
լույսը կրկին ինձ վերադարձնելու, իմ՝
անարժանիս նկատմամբ ցուցաբերած
Քո հայրական մեծ սիրո համար:
Հավերժ փառք Քեզ, իմ Փրկիչ, մինչև
մահ պարտական եմ Քեզ ամեն ինչի
համար:

**Աշխարհիկ Ավետիսյան
գ. Զովունի**

ԴԻՎԱՅԱՐԻ ԱԶԱՏԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

1998 թվականն էր: Առավոտ կա-
նուխ, երբ դեռ անկողնում էիմք, մի կին
զանգահարեց մեզ ու խնդրեց, որ
զմանք և իրենց հարևանի դիվահար
աղջկա համար աղոթենք: Հասցեն
հայտնելով՝ նա անմիջապես անջա-
տեց հեռախոսը: Մի պահ շփոթեցի:
Պատասխանատվությունը մեծ էր, և
ես նման փորձության չէի ենթարկվել:
Կանչողներն անհավատ մարդիկ էին,
ինչպես հետագայում վկայեց աղջկա
հայրը:

«Ո՛վ փառավոր, գորավոր իմ Աստ-
ված, եկել է ժամանակը, որ փառա-
վորես անունդ հեթանոսների առջև:
Գործիր փառքիդ համար, որպեսզի

ամոթով չմնանք: Երկրի ու երկնքի
Գերագույն Հրամանատար՝ Հիսուս
Քրիստոս, Ի՛նքդ գործիր այնտեղ՝ Քո
Անվան ու փառքի համար, նաև զո-
րացրո՛ւ մեզ, որ Քո անունով և իշխա-
նությամբ անվարան գործենք, և Քո
գործությամբ քանդվեն անօրենի բեր-
դերը: Մենք դուրս ենք գալիս Քո ա-
նունով՝ հանձնվելով Քո փառաց
Շնորհքին», - մոտավորապես այսպիսի
աղոթքով ես ու փոքր տղա՝ Սարգիսը,
դուրս եկանք տնից: Ճանապարհին
դարձյալ աղոթքի մեջ էիմք: Մուտքի
մոտ սպասում էին մեզ: Աղջկա ծնող-
ները ծանոթ էին:

- Միշտ ջան, եթե հմար ունեք,

փրկեք աղջկաս, - ասաց հայրը:

- Մենք մեզմից կարողություն չունենք, մեր կարողությունը մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսն է, Ում անունով էլ եկել ենք,- ասացի և շարունակեցի,- միայն թե պետք է հավատաք, որ Աստված կարող է բժշկել ձեր աղջկան: Դուք էլ միացեք մեր աղոթքին:

Դեռ շքամուտքից լավում էր աղջկա գոռոցը և աղաղակը, մոր և հարևանների լացի ձայնը:

Երբ մտանք ներս, տեսանք դիվահար աղջկան, որը ոչ ոքի չէր ճանաչում, աննորմալ շարժումներով ճշում էր ու նետվում դեպի պատշգամբ: Երեք-չորս հոգով հագիվ էին պահում: Երբ մեզ տեսավ, փորձեց հարձակվել մեզ վրա՝ ասելով. «Ինչո՞ւ եք եկել... դուք ո՞վ եք...» և այլն:

Աղոթքն սկսելուց առաջ դուրս հրավիրեցինք կողմնակի մարդկանց՝ թողնելով միայն ծնողներին և այն տարիքով քույրիկին, որ խորհուրդ էր տվել զանգել մեր տուն:

Սկսվեց պատերազմական աղոթքը:

Երբ Տեր Հիսուսի անունով հրամայվում էր, որ դևերը դուրս գան Մարիետայից, նա թռչում էր տեղից, իրեն խփում հատակին ու գոռում՝ երբեմն անհասկանալի, երբեմն էլ՝ լացակույմած բառեր ասելով, երբեմն էլ՝ հակառակվելով: Հիմա լավ չեմ հիշում մանրամասները, բայց հիշում եմ, որ հաճախակի էինք հարցնում, թե քանիսն են մնացել: Պատասխաններից հասկանալի էր լինում, որ ամբողջատ պակասում էր նրանց թիվը: Երբ մնացել էին երկուսը, աղջիկը համադարտվեց: Տեր Հիսուսի անունով տրվեց վերջին հրամանը, և այդ 17-18 տարեկան գեղեցկուհին թուլացած

ընկավ գետնին, բացեց աչքերը, ամաչելով հավաքեց իրեն և, ճանաչելով մորը, ընկավ նրա գիրկը:

Ներկաներն ապշահար մայրում էին, թե ի՞նչ է անում Արքաների Արքա և Տերերի Տեր Հիսուս Քրիստոսն Իր Սուրբ Հոգով, որովհետև մենք աղոթում էինք նաև Սուրբ Հոգով, որը գորացնում էր մեզ:

Վերջերս հանդիպեցի այդ աղջկա ծնողներին և հարցրի աղջկա մասին, թե ինչպես է:

- Գերազանց: Ամուսնացել է Մարիետա, - ասաց մայրը:

- Շատ լավ է, Միշա ջան: Մինչև աղջկաս բժշկվելը չէի հավատում Աստծու գոյությանը, բայց հիմա հավատում եմ, որ կա Աստված և Հիսուս Քրիստոս, - ասաց հայրը:

- Լավ, Ասատուր, բա ինչո՞ւ չեք ապաշխարում, հավաքությունների հաճախում: Չէ՞ որ խոստացաք, որ աղջկադ բժշկվելու դեպքում կապաշխարեք, - ասացի:

- Դե մենք հավատում ենք, մեզ համար աղոթում մեր ձևով, բայց տեղ - մեղ չենք գնում,- նմանատիպ խոսքերով հեռացան:

Թող փառք լինի Աստծուն, և Իր ողորմությամբ նրանց էլ կանչի ապաշխարության: Արարիչ Աստծու Որդին՝ Հիսուս Քրիստոսը, սատանայի գերությունից ազատագրեց ևս մեկ տանջահար հոգու, որ հեծում էր անօրենի ճիրաններում: Իրոք, սարսափելի էր տեսարանը: Անթիվ ու անհամար փառքեր անմահ Սուրբ Երրորդությանը հիմա ու միշտ և հավիտյան: Ամեն:

Մ.Սվարյան, ք.Չարենցավան

Երեկոթի, 2015թ., №1 (63)

ՏԵՐԸ ՄԻՇՏ ԻՄ ԿՈՂՔԻՆ Է ԵՂԵԼ

Ես՝ Սամվել Զյոսեյանս, ծնվել եմ 1956թ. Թուրքիայում՝ Տիգրասակերտ քաղաքում, բայց մեծացել եմ Պոլսում:

Պոլսում քրիստոնյաների վիճակն այդ տարիներին շատ ծանր էր: Թուրքերը քրիստոնյաների տների վրա նույնիսկ նշան էին արել կարմիր գույնով, որպեսզի բոլորը իմանային, որ դա մուսուլմանի տուն չի: Մուսուլմանները մտնում էին քրիստոնյաների տները, կոտորում, ավերում ու թալանում էին: Քանի Պոլսում այսպիսի իրադրություն էր, իսկ մայրս հղի էր ինձանով, մորս ուղարկում եմ Տիգրասակերտ, որպեսզի հեռու լինի այդ արհավիրքներից:

Տերն ինձ բազմիցս է ազատել փորձանքներից: Ես շատ խելոք ու հնազանդ երեխա եմ եղել, բայց մի անգամ, երբ հայրս ինձ ու մորս տանում է Պոլսում շրջելու, ես, չգիտես ինչու, հանկարծ սկսում եմ գոռալ ու շոկոլադ ուզել հենց այն պահին, երբ մենք կանգառում գնացքի ենք սպասում: Գնացքի գալուն մի քանի լույս էր մնացել: Ինձ փորձում եմ հանգստացնել, համոզել, որ շոկոլադը հետո կգնեն, բայց ես շարունակում եմ ավելի ուժեղ լացել, գոռալ: Հայրս նույնիսկ ուժեղ ապտակում է ինձ, բայց դա էլ չի օգնում: Ստիպված գնում ենք շոկոլադ գնելու: Մինչև մեր վերադառնալը

գնացքն անցնում է: Հայրս ավելի է բարկանում ու ինձ նորից է ապտակում: Մայրս էլ է բարկանում՝ ասելով, որ իմ պատճառով քառասունհինգ լույս է նորից պիտի գնացքի սպասենք:

Մի քանի լույս անց բարձրախոսով հայտարարում եմ, որ այդ օրն այլևս գնացք չի լինելու, քանի որ նախորդը բախվել է դիմացից եկող գնացքին, և երկու հարյուր հիսուն մարդ զոհվել է: Բնականաբար, ծնողներիս բարկությունը փոխվեց ուրախության, իսկ հորս ապտակները՝ համբույրների:

Երբ դարձա տասնութ տարեկան, ինձ բանակ տարան: Միակ քրիստոնյա ծառայողը ես էի, և մուսուլման հրամանատարը շատ վատ էր վերաբերվում ինձ: Նա ամեն անգամ փորձում էր ինձ ճնշել, իր հերթապահության օրերին ինձ գիշերվա ժամը մեկից երեքը պահակության էր նշանակում: Դա ամենավատ ժամն է, քանի որ ժամը հինգից արթնանում էինք: Մի օր, հերթական պահակության ժամանակ մա եկավ ու ինձ ասաց. «Դժվար է չէ՞ ընտանիքից հեռու ծառայելը»: Ասացի՝ այո: Նա ասաց. «Եթե ուզում ես, քեզ տուն կուղարկեն»: Ասացի՝ շնորհակալ կլինեմ: Նա շարունակեց իր խոսքը և ասաց. «Եթե թլփատվես, ոչ միայն տուն կգնաս, այլև դա կօգնի, որ հետո դրախտ գնաս»: Մի պահ ես մտածեցի

և Աստծու ողորմությամբ պատասխանեցի նրան. «Աստված է որոշել, որ ես քրիստոնյա ծնվեմ, իսկ դու՝ մուսուլման: Դա ոչ իմ մեղքն է, ոչ՝ քո, և ես չեմ կարող Աստծու կամքին հակառակ որոշում կայացնել: Նա ինձ ասաց. «Լա՛վ մտածիր, հակառակ դեպքում այս ծառայությունը քեզ համար անտանելի կդարձնեմ»:

Նա շարունակեց ինձ համառորեն համոզել, որ թլպատվեմ՝ խոստանալով, որ երեք օր հոսպիտալում պառկելուց հետո 45 օրով տուն կգնամ: Ես մերժեցի: Նա բարկացավ, սպառնաց և գնաց:

Ճաշարանում մեր ութսուն հոգանոց խմբի համար մեծ կաթսայով շիլա էր դրված, մի մեծ կաթսա էլ չամիչի հյութ: Այդ կաթսաները միշտ ավտոմեքենայով էին տեղափոխում, բայց հրամանատարն ասաց, որ ավտոմեքենան փչացել է, և այսուհետ ես պետք է տեղափոխեմ: Նա հրամայեց, որ այդ կաթսաները կախեն փայտի երկու ծայրերից ու դնեն շալակիս, որպեսզի ես այն տեղափոխեմ մեր գունդ:

Կաթսաները շատ ծանր էին, հազիվ մի երկու քայլ էի արել, երբ ջիպ մակնիշի մի մեքենա կանգնեց, միջից մի հաղթանդամ կապուտաշյա տղամարդ իջավ ու դիմեց ինձ՝ հարցնելով. «Այս ո՞ր թիվն է»: Ես ասացի ճշգրտորեն՝ 1974թ. մայիս ամիսն է: Հարցրեց, թե որտեղից եմ, ասացի՝ Պոլսից: Պարզվեց, որ նա էլ է Պոլսից և ապրում է մեր հարևանությամբ: Ըստ երևույթին, նա մուսուլմանի և քրիստոնյայի խառնուրդ էր, քանի որ կապուտաշյա էր:

Նա հարցրեց. «Ո՞վ է ասել, որ այս ծանր կաթսաները միայնակ տեղափոխես»: Պատասխանեցի՝ հրամանատարը: Նա ասաց. «Իջեցրե՛ք այս կաթսաները ու դրեք ավտոմեքենայի մեջ»: Հետո, մոտենալով հրամանատարին, ամբողջ գնդի ներկայությամբ երկու ուժեղ հարված հասցրեց նրա գլխին:

Պարզվեց, որ նա ավելի բարձր պաշտոն ուներ, պարզապես համագեատով չէր: Նա հանձնարարեց, որ այսուհետև ճաշի կաթսաները տեղափոխեն միայն ավտոմեքենայով: Ես շատ վախեցա, ոտքերս դողում էին, մտածում էի՝ այս մարդը շուտով կգնա, իսկ ես ու հրամանատարը կմնանք իրար հետ:

Սակայն հրամանատարս, չդիմանալով այդ անարգանքին, տասնհինգ օրվա ընթացքում հրաժարական տվեց: Բարձր պաշտոն ունեցող այդ մարդն ինձ առաջարկեց լինել գործառնի մեքենագրողը, բայց քանի որ նաև գաղտնի նյութեր էին մեքենագրում, իսկ ես քրիստոնյա էի, շատերը չհամաձայնեցին ինձ վստահել այդ գործը: Փոխարենն ինձ տեղափոխեցին ճաշարան:

Տերն ինձ վատ տեղից տեղափոխեց լավ տեղ, իսկ հրամանատարս լավ տեղից խայտառակ ձևով տեղափոխվեց վատ տեղ: Դա Աստծու մեծ ողորմությունն էր: Իմ ծառայության մնացած ժամանակահատվածը շատ լավ անցավ:

**Սամվել Բյուսեյան
Ֆրանսիա, Մարսել**

ՅուՆԵՍԿՕ, 2015թ., № 1 (63)

ԻՆՁ ՆՈՐԻՅ ՏԱՐԵՔ ՔԱՐ ԿՈՏՐԵԼՈՒ

Ներոն Կայսրը քերթվածներ գրելու մոլուցք ուներ և ամեն անգամ, երբ մի բանաստեղծություն էր հորինում, պալատ էր կանչում Հռոմի նշանավոր իմաստուններին ու կարդում էր դրանք՝ նրանց կարծիքն իմանալու համար:

Բնականաբար, լսողների հիացումն ու շողոքորթ արտահայտությունները գերազանց էին լինում:

Պալատում միայն Սենեկա փիլիսոփան էր, որ համարձակվում էր իր ճիշտ կարծիքը հայտնել կայսրին՝ հայտարարելով, որ քերթվածը բոլորովին գուրկ է արժեքից: Եվ փիլիսոփայի այս անկեղծ գնահատականը պատճառ էր լինում, որ Ներոնը սաստիկ բարկանար ու նրան ուղարկեք քար կոտրելու:

Սենեկան հանուն ճշմարտության տասնյակ տարիներ դատապարտվեց այդ ծանր պատիժը կրելու:

Սի անգամ, երբ կայսրը մի նոր քերթված գրեց և կրկին պալատ հրավիրեց մայրաքաղաքի բոլոր գիտնականներին, նրանք բանաստեղծությունը լսելուց հետո ասացին, որ դեռ ոչ մի

բանաստեղծի կողմից նման քերթված չի գրվել:

Կայսրը, սակայն, չգոհանալով նրանց գովեստի արտահայտություններից, ուզեց իմանալ Սենեկայի կարծիքը: Բանաստեղծությունը կարդալուց հետո նա իմաստունին հարցրեց.

- Ո՛վ Սենեկա, ուզում եմ ճշմարտությունը լսել միայն քո բերանից: Խոսի՛ր համարձակ և հայտնի՛ր ինձ անկեղծ կարծիքդ այս բանաստեղծության մասին:

Ծերունի փիլիսոփան, առանց Կայսրին նայելու, խոսքը զինվորներին ուղղելով՝ ասաց.

- Ինձ նորից տարեք քար կոտրելու:

Միրելինե՛ր, Ասործու Խոսքն Առաւելաց 23.23-ում ասում է. «Ծշմարտութիւնը ծախու առ ու զանիկա մի ծախեք. նմանապէս իմաստութիւնը, իրաւուն ու հանճարը»: Երբեմն ճշմարտությունն ասելու համար ստիպված ես նեղություն կրել, սակայն ճշմարտությունը Քրիստոսն է, իսկ Նա ամեն բանից բանկ է, և հանուն Նրա պէտք է զոհաբերել ամեն բան:

Անգլիայից հեռու երկրներ էին գնում մի քանի երիտասարդ քրիստոնյաներ՝ հեթանոսներին Ավետարան քարոզելու:

- Իսկ դուք չե՞ք վախենում, չե՞ որ վայրի ցեղերը կարող են ձեզ սպանել, և դուք կմեռնեք ժամանակից շուտ,- հարցրեցին նրանց ընկերները:

- Նախքան մեր գնալը մենք արդեն մեռած ենք,- պատասխանեց քրիստոնյա երիտասարդներից մեկը:

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հաճախեք Իրեն ու փրկություն ունենաք:
Այդ մասին Հովհաննոս 3.16-ում կարդում ենք.
«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Ին միածին Որդուն արվեց, որ ով
Նրան հաճախա չկորչի, այլ հավիրենական կյանք ունենա»:
Եթե Դուք ուզում եք ալելի մտրիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հերեկայ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26
Էրեբունի	093-53-43-68
Կենտրոն	093-53-25-26
Կոմիտաս	093-26-20-72
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80
Նորքի մասիվ	099-56-65-44
Շենգավիթ, Չարբախ	094-84-39-84
Չերեմուշկա	093-83-71-31
Քանաքեռ, Ձեյթուն	093-53-25-26
3-րդ մաս	094-52-96-59

Շրջաններ

Արմյան	094-34-75-91
Ալավերդի	094-30-80-40
Աշտարակ	055-66-82-06, 099-66-82-06
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70
Արարատ	094-20-60-36
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22
Արմավիր	077-84-45-05
Արտաշատ	093-72-48-88
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61
Գավառ	093-68-84-92
Դիլիջան	093-18-77-33
Եղեգնաձոր	077-40-26-24
Ջանգեզուր	094-00-94-08
Էջմիածին	093-88-68-74
Իջևան	098-99-55-84
Հրազդան	094-22-33-15
Ղարաբաղ	094-00-94-08
Ճամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64
Մարտունի	093-86-30-13
Նոյեմբերյան	094-92-01-90
Շիրակի մարզ	099-30-79-69
Չարենցավան	093-28-64-13
Սայխտակ	094-92-00-60
Սևան 1	093-53-25-26
Սևան 2	077-99-45-48
Վանաձոր	094-92-00-03
Վանաձոր	093-08-71-29
Վարդենիս	094-91-44-80
Վեդի	094-03-26-16
Տաշիր	093-09-84-33
Տավուշ	093-43-72-33

Ամիրբեկյան Հրահատ
Բարսեղյան Մնացական
Ամիրբեկյան Հրահատ
Ավաերդյան Սարգիս
Սահակյան Վարդան
Ղազարյան Ահարոն
Գրիգորյան Եփրեմ
Ղազարյան Մամիկոն
Վարդանյան Անդրանիկ
Ամիրբեկյան Հրահատ
Մանջիկյան Անդրանիկ
Զարարյան Սամվել
Դավոյան Վալերի
Այդինյան Լևոն
Գառապարյան Միշա
Ներսիսյան Նորիկ
Փիլոյան Պողոս
Այվազյան Վազգեն
Համբարձումյան Վաչագան
Վարդանյան Անդրանիկ
Թովիտյան Ստյոպա
Մանուկյան Վարուժան
Սահակյան Սասուն
Մարտիրոսյան Արզուման
Մարդյան Միեր
Հովակիմյան Ռոբերտ
Մարգարյան Լևոն
Օհանյան Աշոտ
Մարդյան Միեր
Հարությունյան Մուրեն
Հարությունյան Մելսիկ
Արշակյան Մելիք
Նավասարդյան Ռուբեն
Դարմանյան Գրիշա
Հայրապետյան Գևորգ
Վարդանյան Մարտուն
Ամիրբեկյան Հրահատ
Սարգսյան Աշոտ
Խաչատրյան Արտակ
Նազարյան Ավետիք
Նշանյան Տոյիկ
Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Մուքիսյան Նորիկ
Օհանյան Արթուր

ՆՐԱՆ ՀԱՎԱՏԱՑՈՂԸ ՉԻ ԴԱՏԱՊԱՐՏՎԻ

Իսկ արդ դադարաբարձրութիւն չկայ Քրիստոս Հիսուսով եղողներուն, որոնք մարմնատուր կերպով չեն վարուիր: Քանզի Քրիստոս Յիսուսով կեանքի հոգիին օրէնքը զիս ազաւորեց մեղքի և մահուան օրէնքէն:

Հռովմեացիս 8.1-2

Ան որ կը հաւատայ անոր՝ չորսրապարտութիւր, և ան որ չհաւատար՝ անիկա արդէն դադարաբարձրուած է, վասն զի Աստուծոյ միածին Որդոյն անուանը չհաւատաց:

Հովհաննու 3.18

Ճշմարիտ ճշմարիտ կ'ըսեմ չեզի թէ Ան որ իմ խօսքս մտիկ կ'ընէ, և կը հաւատայ անոր որ զիս դրկեց, յաւիրենաւիան կեանք ունի, ու դադարաբարձրութեան տակ չիյնար, հապա մահուանէ դէպ ի կեանք անցած է:

Հովհաննու 5.24

...անոր Որդոյն Յիսու Քրիստոսի արիւնը մեզ ամէն մեղքէ կը սրբէ:

Ա.Հովհաննու 1.7

Ոստի բոլորովին կարող ալ է ապրեցնելու զանոնք որ իրնով Աստուծոյ կու զան. որովհետեւ ինք միշտ կենդանի է անոնց համար բարեխօս ըլլալու:

Եբրայեցիս 7.25